

Horváth Gergely

Kút mélyén

Talán önmagam kerestem akkor
mikor egy mély kútba estem,
kotortam, ástam, de nem leltem álmat,
mikor összerogyott megfeszült testem.

Köröttem fekete földfal, mely beborít,
s durván megöleli megfáradt éneket,
de én ások tíz körömmel – de nem álmosít,
csak a pokolra tüzei vérző lelkemet.

Kaparom édes anyaföldem a kút alján,
s magam sem tudom, vakondként mit keresek,
de a föld göröngyei marnak meg durván,
mikor tíz ujjamról a tíz köröm leesett.

Már nem nézek fel, hisz mászni nem tudok,
de sokszor bambultam reménykedve a holdat
mikor erőt éreztem: mászni akarok!
Azonban már lefelé haladok – körmeimmel ka-
parok.

Kisgyermek voltam talán vagy újszülött –
bár lehet én már a kútban születtem...
Anyám fentről derengő fénytől küldött,
Apám szerint férfivá értem.

Néha csendesen sírok, tekintetem kezemben,
s arcomról a könny lemossa a mocskot
mely rám tapadt – mire sohasem figyeltem,
de kerestem mindig az öldöklésre okot.

Kaparok lefelé teljes erőmmel küzdve,
köröttem fekete anyaföldnek fala
mely itt marad talán örökre –
ő volt talán bölcsőmnek is dala.

Megpihenek – földet eszem.
Megszomjazom – könnyeim iszom.
Néha fázik és reszket a kezem,
de erős vagyok – a poklot is bírom.

Ások lefelé, s szemem lassan elveszti világát,
vakondként keresem lefelé az utam,
melynek pusztá kézzel kapartam halálát
amit kerestem, akartam, de sohasem tudtam.

Vér, fekete föld, izzadság, könnyek.
Csak túrom és gyúrom a földet,
miközben a méterek jönnek és mennek –
habzsolom a földet – többet és többet.

Néha hangok furcsa zörejét közvetíti
a tömör anyag – a föld teste.
Rezgések apró hullámai –
földanyának emberlelke.

Szerelemszavak és dobogó áldomások,
sírás vagy nevetés zörejei találnak meg,
halál előtti végső számadások
rezgésekben köröttem hevernek.

Lópatkó dobban s kocsikerék forog
köröttem a föld-világban,
s egy uraság vajh miért dohog?
egy gyermek kacag, mikor valami szépet találtam.

Körbevesz egy világ zaja idelent,
s a fekete fal anyaként ölel engem -
így egy elásott emlék megjelent
– csókkal sűg szerelmet nekem.

Forgatom a durva és puha földet
mint ki eszelős vagy bolond,
bizalomra citrom az öntet
halomra halom – boldogságra fájdalom.

Néha eltemetett tárgyakat görget a kezem,
furcsa, régmúltba fájó örömöket,
melyeket megcsókol az eszem,
s a lelkem negédes mézet töltöget.

Kaparok, kúszok és mászok egyre lejjebb.
Nincs már fent, s nincs lent sem már –
Nem dönthettem arról, hogy mi kellett,
de azt tudom – valahol valami nem földi
engem vár.

Rád nézek

Rád nézek – te vissza énreám:
szívem úgy dobog,
elszalad talán...
Elfut, elrohan – boldogan
dicsekedik fűnek fának-
Mily gyönyörű az én babám!

Táncol a széllel – könnyeden,
majd tova fut,
s együtt sír a könnyeden...
De örömtáncot jár veled – ha nevensz...
végül nálad maradt, nem jön vissza hozzám.
Mily fontos nekem az én babám!